

מתי שמואלוף

אוֹשֶׁר מוֹצֵק

שירים 2001-2003

Happiness By 4nitsirk cc: flickr

תכן ענינים :

- 4..... ברכת שירה לאמא - ברכות לפני סדור
- 6..... שגיאה
- 7..... לאנשים כמוני
- 8..... בית השמוש של הרפואה
- 9..... שירת הפיות הכלואות באינפוזיות
- 10..... חזרה
- 11..... חרציות ארציות גדלות באסותא
- 12..... אנחנו הולכים יחפים בחולות החמים והצהבים של מדבר הזכרון
- 12..... העצום, והוא קורא לנו לצום, ומבפנים לחוץ שממה פלאית נודדת
- 13..... אני אל ?
- 14..... ארבעה קרקרים או מנת בשירה
- 15..... אבי מי היא? הטל של הבקר הספציפי הזה הפריע לי לישן!
- 16..... רוסייה
- 17..... געגוע נסתר
- 18..... דב # 2
- 19..... דמעותי
- 20..... מעין העצב
- 21..... יסלחו לי האלים שלא הזכרתי אותם ראשונים, אך הם שוים תמיד יותר מכלם
- 22..... כאוס
- 23..... הליוס
- 24..... חיי הדבורים הינניות
- 25..... ככה
- 26..... כל האלו
- 27..... כמה פעמים, כמה פעמים?
- 28..... הקדשיר
- 29..... זה זמן כאב
- 30..... ה' סליחות אדם
- 31..... הוא כבר לא יהיה אבא שלי,
- 31..... אלו רגעיו האחרונים
- 32..... ואז הוא הופיע
- 33..... זרע ללא
- 34..... כדי לכתב
- 35..... כדי להיות אמן

- 36..... שְׁתִּיקַת הַמֵּתִים
- 37..... שְׁטוֹת לִירֵית.....
 כְּשֶׁנִּכְנַסְתִּי לְמָקוֹם הַנֶּכּוֹן, הָיָה בּוֹ עֵט וּמַחְבֶּרֶת, מִנְחִים עַל הַשְּׁלֶחַן, וְעֵצִים שָׂרוּ שְׂבָחִים
 לְשֹׁמֵשׁ.
- 39..... מוֹתֵיפָה
- 40..... פְּעַם אַחְרוֹנָה
- 41..... מְלִים בְּתוֹלוֹת-נְמָלִים שְׁחוֹרוֹת-גְּאֹנֵק שְׁחֹר שֶׁל בְּחוֹרוֹת סְגוּרוֹת בְּמַחְבֶּרֶת
- 42..... נִקְמָה-בְּגִידָה-הַתְּרַגְּשׁוֹת-הַקָּאָה-הַתְּרַחֲקוֹת-בְּקִשְׁת מְחִילָה-עֲנֹשׁ-בְּרִיאָה בְּרִיאָה
- 43..... חִיּוֹךְ חֶסֶר
- 44..... בְּעִיר הַזְּאֵת
- 45..... אָהָה {אֵלֶק-הֵיקו}
- 46..... אוֹר נְרוֹת
- 47..... רִגַע מֵר
- 48..... עַל דֶּרֶךְ ז'בוֹטֵינְסְקִי
- 49..... מוֹסִיקָה
- 50..... נְיוֹטוֹן שְׂכָזָה
- 51..... סְתָם מִין
- 52..... לְהַגִּיעַ
- 53.....

בְּרַכַּת שִׁירָה לְאִמָּא - בְּרִכּוֹת לְפָנֵי סְדוּר

אֵין כְּאִמְנוּ, אֵין כְּמוֹ הָאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָה אוֹתָנוּ, אֵין כְּמִלְכַּתְנוּ, אֵין כְּמוֹ זֹאת שֶׁגָּאֵלָה אוֹתָנוּ. מִחֲשַׁכַּת הָרַחֵם: מִי כְּאִמְנוּ? מִי כְּמוֹ הָאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָה אוֹתָנוּ? מִי כְּמוֹ מִלְכַּתְנוּ? מִי כְּמוֹ זֹאת שֶׁגָּאֵלָה אוֹתָנוּ. מִחֲשַׁכַּת הָרַחֵם? עַל כֵּן נוֹדָה לְאִמְנוּ, נוֹדָה לְאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָה אוֹתָנוּ, נוֹדָה לְמִלְכַּתְנוּ, נוֹדָה לְזֹאת שֶׁגָּאֵלָה אוֹתָנוּ. מִחֲשַׁכַּת הָרַחֵם. בְּרוּכָה אַתְּ אִמְנוּ, בְּרוּכָה אַתְּ מִלְכַּתְנוּ, בְּרוּכָה זֹאת שֶׁגָּאֵלָה אוֹתָנוּ. מִחֲשַׁכַּת הָרַחֵם, בְּרוּכָה הָאִשָּׁה שֶׁיִּלְדָה אוֹתָנוּ,

בְּרוּכָה

אַתְּ.

ברכת שירה לאמא - שחרית

מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ, אִמָּא מְלֵאת חַיִּים,
שֶׁהֵבֵאת אוֹתִי לְעוֹלָם בְּחֶמְלָה,
רַבִּים מַעֲשֵׂי יְדִיךָ.

אֲמִי, חַיִּים שֶׁנִּתְּתָ בִּי טְהוּרִים הֵם.
אֶת בְּרֵאת אוֹתִי, אֶת יְצִרַת אוֹתִי,
אֶת נְתִת בִּי נְשִׁימָה, וְאֶת שׁוֹמְרַת
עָלַי מֵאִיפָה שֶׁאֶת נִמְצֵאת בְּדֹאגָה
מִתְקַדָּת.

וְכָל זְמַן שֶׁהֵעֵט בְּיָדִי, אֲנִי מוֹדָה לְךָ אֲמִי,
אִמָּא אֲדָמָה, אִם לְרַחֵם הָעוֹלָם,
עַל כָּל מֵה שֶׁנִּתְּתָ לִי בְּזְמַן,
שֶׁלֹּא יִכְלַתִּי לְכַתֵּב, אוֹ לְהַחֲזִיק
עַט, הַכְּתִיבָה הִיא עֲדוּת לְבְרִית
בִּינֵנוּ.

בְּרַךְ הָאֱלֹהִים אֶת הָאָדָם, אוֹתִי,
וְנָתַן לוֹ אִמָּא כְמוֹךָ, אִם כָּל עוֹלָמִי.
הָאִיר הָאֵל אוֹתִי, אֶת בְּנוֹ,

וְהִשְׁאִיר אֶת הָאִשָּׁה בְּכָל פְּעִימָה מִלְּבוֹ, חַיָּה לְצִדּוֹ, מֵאִירָה אֶת דְּרָכּוֹ.

שְׂגִיָּאָה

לא הִסְפַּקְנוּ לְהַכִּיר,

לא הִסְפַּקְנוּ לְצַחֵק,

לא הִסְפַּקְנוּ לְחַיֵּר,

לא הִסְפַּקְנוּ לְגַעַת,

לא הִסְפַּקְנוּ לְבָכּוֹת,

לא הִצַּלְנוּ

שְׂגִיָּאָה'.

לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי

לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי אֵין נְחֻמָּה,
לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי אֵין מְחִילָה,
לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי אֵין תְּפִלָּה,
לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי אֵין חֲמֵלָה,
לְאֲנָשִׁים כְּמוֹנֵי בְּרַגְעַ זֶה
אֵין מְלָה מְסַפֵּיק טוֹבָה,
שְׁתַּבֵּא וּתְחַבֵּק אוֹתָם
וְתִהְיֶה בְּתוֹכְכֶם אֶת הַקְּלָלָה
לְבִרְכָה.

בית השמוש של הרפואה

אנחה רווית פהזק נעצרת באויר ומתאדה.

נחירה נושקת נחירה,

וביחד הן נבלעות במות.

שמיקה מתהדקת על צואר חלש,

הגוף נלחם בנשמה.

בית השמוש של הרפואה מוריד את המים

על העם המזדקן.

נחירה מתיחדת עם נחירה,

פהזק מבריא מות רדום,

נאד של נחמה משחרר את התחת הכועס,

קול ראשוני חוזר מגלות ויוצא מהפה,

תינוק חושב לרגע שהוא גופה.

שעול מזכיר מחלות צעירות ובתולות,

טרור מפזר מכשירי רדיו,

כאן אפלו השקט נותר,

ושוב כרוז מקריז שזהו הזמן לחיות, אכל כל החולים כבר ישנים, אפלו אלו שעדיין ערים.

שִׁירַת הַפִּיּוֹת הַכְּלוּאוֹת בְּאִינְפוּזִיּוֹת

"הַנְּכַנְסִים לְכָאן בּוֹכִים,

הַיּוֹצְאִים מִכָּאן רְגוּעִים,

וְאֵלּוּ שְׁלֵא הָיוּ כָּאן מְעוֹלָם

מִמַּשׁ שְׂמֵחִים." פְּסוּקַת אֶק' פְּרֵק מוֹל" - מִתּוֹךְ הַסֵּפֶר "פּוֹרְטָה" שֶׁנִּכְתַּב עַל-יְדֵי

הַדִּי ג'י CCMC500.

נְשִׁיפָה מִתְגַּלְגֶּלֶת לְנַחֲרָה,

שְׂמֵתְגַלְגֶּלֶת לְשַׁעוֹל, שְׂמֵתְגַלְגֶּלֶת לְ : אוֹ אָה, אוֹ הֵה

וְשׁוּב נִסְגַּרְת הַדְּלֵת,

מִסְפָּרִים חוֹלִים לּוֹחֲשִׁים לְאַחוֹת, שְׁצָרִיךְ לְהַזְמִין לְמַחֲלָקָה מִיֵּן

אֶח שְׂכָזָה,

וְכִרּוֹז מִשְׁחָק אוֹתָה יַעֲנֶנּוּ כּוֹסִית וּמְכָרִיז עַל מִבְצַע בְּרִיאוֹת שֶׁל הַשְּׁנִיּוֹת הָאֶחָרוֹנוֹת

בְּדִיוֹטֵי פְּרִי הַקְּדוֹשׁ שֶׁלְפָנֵי הַשָּׁמַיִם.

מִי שֶׁנָּה זּוֹרְמִים בְּטַפּוֹת מִמְחַשְׁבוֹת

וְאֶפְשָׁר לְשִׁמַּע אֶת שִׁירַת הַפִּיּוֹת הַכְּלוּאוֹת בְּתוֹךְ אִינְפוּזִיּוֹת

צְלִיל אֶלְקֵטְרוֹנִי שׁוֹפֵךְ מוֹת לְתוֹךְ טֵלְפוֹן שְׁחֵר,

וְשׁוּב גְרוֹן מִתְפָּרֵץ מִתּוֹךְ שַׁעוֹל וְחִנְק רְדוּמִים,

יְד חוֹלָה מְלַטֶפֶת רֵאשׁ חוֹלָה...

חזרה

בין ביצי השבר הענקיות
 מסתתר זין קטן, שרוצה להשתין זכרון להשאיר
 אבל הוא צריך עזרה
 מדמעה שנשארת ערה ומנקה.
 בין התודיות אלמות,
 בין מלים שלא מרכיבות חשמל,
 בין משפט אחד שנאמר במשך שעה אחת,
 היא יושבת ומחכה לקחת את כל מי שישאר חי
 אחרי המסבה.
 וישנו שבט אחד רחוק מלהיות כזה בן זונה,
 שלא מחכה שבית החולים יהפך ללחישה,
 ובזמן שהאלים הופכים שוב לאלים,
 הוא לוקח את החולה ומפריד ממנו את המחלה, בכדידות עננה.

תְּרִצִּיּוֹת אֲרִצִּיּוֹת גְּדֵלוֹת בְּאֶסְוֵתָא

חֶשֶׁה,
וְרַד כַּחַל,
שְׁמַיִם צְהָבִים,
מִתְחַנֵּן קָחוּ אוֹתִי מִפֶּה.
רַעַד, בְּנִין מִתְמוֹטֵט,
אֶבֶק עַל גּוֹפֵי יָשׁוּן,
עֵינַיִם מִתְעוֹפְפוֹת לְשָׁמַיִם.

אנחנו הולכים יחפים בחולות החמים והצהבים של מדבר הזכרון
העצום, והוא קורא לנו לצום, ומבפנים לחוץ שממה פלאית נודדת...

ולבו של מדבר הזכרון
פורח לכל אורח,
מוכן לסעודות פראיות ומלכותיות, פתוחות ללקוק,
כמו חלום שהסיר את העצמות הלבנות והיבשות של המציאות וקרם עור וגידים של פיות
ומלאכים,
כמו הארות של מחשבות, שהתיבשו מפאת הבושה ושוב היו רטבות.
ואין מקום לספוג'ה במדבר הרחב, מה גם שהאבק הגס עושה כל הזמן אהבה ים על
תיכונת עם החול הרה, שרק לפני רגע פרץ את רחמה הענק של הרוח המחללת, הזונה,
ואין שום הגדרה שתגדר מסביב למדבר, גדר של ביה"ס,
ויש לי הרגשה, שאם הייתה למדבר הזכרון מחברת,
אז הוא היה משתמש בגופנו לעט,
ושיר היה נכתב על דפי מי תהום הזרמים מתחת לאפלת נצחיותו.

ובין עלית אפלת היום, לעלית אור הלילה,
היתה יורדת לה העלילה, על ספור חיינו,
ופחד היה נמס למוזיקת אוירה מרגיעה,
ומחשבה היתה סוף סוף מתבוננת ומבינה את התובנה, שלבו של מדבר הזכרון עצום,
ואת כל חיינו הוא נושם בנשימה
אחת
לא פוסקת,
והיא לנו ברית ולא בת ערבה,
ולבו הענק של המדבר,
שואף אליו פנימה את מעשינו,
והוא נושף מתוכו החוצה את רצונותינו,
ונהרות דמו זורמים בכל ציור חי של חרף או של עיר גדולה,
וכל תקופת חיינו נחשיו חודרים
באהבה אל החור השחור הקרוי בשפתנו: "יום מותנו".
וכל רעיון או ברכה אשר יוצאים משפתנו, נובעים אך ורק מנשמת גופו.

אני אל ?

תחושה שקזאת,
 שגורמת לשיר לצאת החוצה,
 אני לא שולט על זה,
 זה פשוט, פשוט קורה לי,
 אני נשבר לרגע.

וזאת תחושה שקזאת,
 שגורמת לי לאבד מלים על הדף,
 ושיר פשוט פורץ ממני.
 אני בוכהכותב על משהו גדול ממני,
 שחי בפנים, כשהוא נעולסגורנעולאכולבבלבול.

אַרְבַּעַה קַרְקָרִים אוּ מוֹת בְּשִׁירָה

"מתים ישנים נולדים בשמחה אל תוך החם החיים החדשים,
והבריאים מתים מדאגה שאולי הם יחלו". ג'ון הרקולס מתוך האוטוביוגרפיה "חיי ללא
משפחת ארה"ב".

אבא שוכב עם בתו, ומרחמה נולדת אמא,
ששוכבת עם בנה, ומרחמה נולד אבא.

ואז הבת הורגת את האמא,
והבן הורג את האבא.

וכלם בסוף הורגים אחד את השני
בקרב, והירשה
נשארת
בודדה.

אבי מי היא? הטל של הבקר הספציפי הזה הפריע לי לישן!

אני מוחק במחק הכי לבן,
 ואת קעקוע צבעוני שלא נמחק.
 אני מגרד בסכין של צידים את כל הצלקות שלך,
 והן מסתרות לרגע בין הצללים, שנופלים על רגלי.
 ובבקר אני רץ המון סבובים מסביב לשכונה הזאת שנקראת עורי,
 אך הדפיק שלך עדין דופק בתוכי.
 אני מסיר את בגדי, מתקלח שעות בשפות משנות,
 ואת לכלוך נקי, שחי ללא שם, או זמן, מתחת לעורי.
 אני בורח מטבע העיר,
 אך אפילו נתוח לא מוציא ת'פלטיונות שלך, עמק מתוך עצמות המצאותי.
 אני מדבר עם הפסיכולוג על הכאב הנפשי,
 ואחר כך אני מגלה שאת דברת במקומי.
 אני הולך לישן בתקנה, שאת לא תתעוררי לידי,
 אבל במראה החלום, את מתעוררת בתוך דמותי.
 אני מתפלל בלילה שלא נגמר לעולם,
 וכשאני נגאל לרגע קט ודל
 אני רואה שאת נושאת את לפיד הגאלה לך ולי.

אבל גם כשזכרונני ממלא את תוך סידה,
 אבל גם כשאפלט לילותי שרה לך עמק בתוך שפחות אזור,
 אבל גם כשאת מזדהה עם שיר הכאב שנקתב דרך סכין עטי
 אל דפי לבה, עדין
 אין לך שום מקום בתוכך ששמור במיוחד בשבילי.

רוֹסְיָה

פְּתַף קָרָה,

אִשָּׁה נְשׂוּאָה,

וְאַתָּה לְעוֹלָם לֹא

תִּשָּׂיִם אֶסְלָה עַל כֶּף יְדֶךָ הַשְּׁחוּקָה

אֶפְלוּ אִם אַתָּה רוֹצֵה לְהִתְרוֹקֵן מֵעֲצָמְךָ.

געגוע נסתר

חי בשגרה מתחת לכבישים מעל למחשבות,
 עולה על הרכבת ונוסע למזרח,
 מחפש מנוחה בזרועות, בתנועת
 רגליו.

געגוע מתפוצץ מעל לעיר, אופניו
 מתרסקים על השלג הנח בצד,
 וגופו הופך לרגע לכוכבים רחוקים,
 ודמו מצויר על האדמה ריח חזק של יסמין.

והוא מתבגר מעל לכבישים, מתחת למחשבות,
 הוא עוזב את הרכבת וחוזר מערבה
 ללא מנוחה, הוא קופא בשקט
 למרות הקיץ החם.

דב # 2

העיר הראתה לך את עצמה,
ולא אני, לא
אני.

לקחה אותך אל תוך קסמיה,
וגם אותי,
גם אותי.

ועכשו אתה מקסם מדרכיה,
נוגע בקסם שנוכס
ויוצא, ועולמנו כלו רוקד
בשמחה.

דמעותי

"רחובות סואנים גורמים לי להשיל מעלי את המכונת
 ולצאת החוצה אל מוסך האפק,
 שם עיר סגורה נפתחת במעבר חציה,
 ופית מציר ציורים על שדי הבתים;
 וכשאני חוזר חוכי נפתחים
 בשמן של בוכנתמלה, ואלהים הלכן יוצא מרגלי עיני השחורות." השיר השביעי מתוך "בחוץ
 אנשים אוכלים פקקים" מאת המשורר הגרמני פולקס נאגן.

דמעות סליחה
 הנביטו תודה,
 רגע סגור נפתח
 בכל,
 מחלה נפרצה
 במבוה, רגש
 נוצר, גשר
 נברא,
 הידים קלו,
 והגוף נפרד,
 וכשהקול היה מוכן,
 השתחררה
 הנשמה בשירה.

מעין העצב

מעין קדש העצב שבתוכי

נובע כאלו מעצמו

נוגע בנפשו,

כאלו לא שיה לי,

מזין את אחורי,

מצמיח את יסורי,

מחיה את חרשת פחדי,

ובלילה אחר יום אני צועקלוחש כבד די.

ואף-על-פי-כן, אני מבית יודע,

הוא לא חי, הוא רק מת-געגע,

יש בו המון רחמים, ובאמת

הוא לעולם לא נוגע.

ובדרך עוקפת לחלוני שבי, אני לא מתרחץ

ולא שותה, אני מתיבש,

ולשמש אני מצפה

ואז מדבר נוצר ובפליאה משהו בו עדין נובע.

מעין קדש העצב רוצה להתחנן אתי

אבל אני יודע שהוא עקר,

מימיו רעילים, מנביט שיחי כעסים ועצי תסכולים.

אני בחייה תולש את שרשיו השוטים וזורע שם חול

ות אינסופיים

ולפעמים בדרךכי

חזרה א

נ

י

בהם

טובע.

יִסְלְחוּ לִי הָאֱלִים שְׁלֹא הִזְכַּרְתִּי אוֹתָם רְאוּשׁוֹנִים, אֲךָ הֵם שְׁוִים תָּמִיד יוֹתֵר מִכָּלֵם

הַבְּדִידוֹת חַיָּה

גַּם בְּזוּגוֹת,

יְרִידָה שְׁאֵתָה מִתְחַלֵּק בָּהּ

גַּם כְּשֵׁאֵתָה עוֹלָה.

טַפְּשׁוֹת כְּזֹאת,

מִדּוּעַ אֲנִי בְּכֹלֵל בּוֹכָה עֵקֶשׁוּ?

הֲרִי הַכֹּל כָּבֵר כָּאֵן וְהוּא כָּבֵר קַיִם,

וְעַדִּין.

הַתּוֹרָה לִי כְּאֲמִי,

אֶפְלוּ כְּשִׁלְבֵי בְּדָד, מִיִּנִיק אוֹתוֹ הַדָּד,

שֶׁהוּא בְּעֵצֶם גַּם רַק חֵלֶק מֵאִיזָה שֵׁד

עֵנְקִי שֶׁנִּגַּר מִחֵלֶב

קִפּוּא הַנֶּמֶס

רַק

בְּאֵהָבָה.

הָאֵהָבָה חַיָּה

גַּם בְּבוֹדְדִים,

כְּשֶׁרָגַע טוֹב אוֹ שִׁיר נֶאֱחָז בָּהֶם,

אוֹ פְּשׁוּט כְּשֵׁהֶם מִתְנַהֲגִים כְּמוֹ יְלָדִים קִטְנִים

בְּטַפְּשׁוֹת שְׁכֹזֹאת,

וְהַנָּאָה עֲצוּמָה בָּאָה וּמְצִיפָה אֶת שַׁעְרֵי עֵירָם.

פְּאוּס

"אֶת זְאוּס עֲצְרוּ עַל אֲנִס
 וְאֶת דְּוֹד הַמֶּלֶךְ עַל נְאוּף,
 אֶת יֵשׁוּ עֲצְרוּ עַל שְׁהִיָּה לֹא חֲקִית עִם זֹנָה,
 וְאֶת בּוּדְהָא עֲצְרוּ עַל זֶה שֶׁהוּא לֹא שְׁלָם מְזוֹנוֹת." מִתּוֹךְ יְדִיעוֹת אֲחֵרוֹנוֹת שֶׁל כָּל הַזְּמַנִּים.

אָבָא קָרָא לְמִלְאָךְ הַמְּוֹת
 וְהִתְפַּלֵּל אֵלָיו לְפָנֵי הַשָּׁנָה.
 הוּא יְבוֹא אֵלָיָהּ, אָבָא,
 מְלֵא שְׁלִי, בְּתוֹכִי הוּא נִתֵּן הַבְּטָחָה.

הַרְפוּאָה בְּגֵדָה
 וּבְרַחַה מְמָךְ
 בְּיַחַד עִם
 הָאֱמוּנָה הַשְּׂקֵרְנִית, וְנוֹתֵרֶת עִרָם.

אָבָא, אִם תִּבְקֶשׁ,
 אֶתִּלְבֵּשׁ כְּמוֹהוּ וְאֶגָּאֵל אוֹתְךָ,
 וְאֶז לְאִמָּא יְהִיָּה מְאֵהֵב צְעִיר בְּשֵׁם חַיִּים,
 וְלִמְשַׁפְּחָה תְהִיָּה סוּף סוּף שְׁלוֹהַ עֲטוּפָה בְּגַעְגּוּעַ נוֹרָא.

הָלְיוּס

תוֹךְ כְּדֵי בְרִיחָה
הַשְׁתַּחֲרַר הַבְּרִיחַ,
וְחָבַר רָחַב בְּחַר לַעֲלוֹת עַל קַרְנֵי הַשַּׁחַר הַדֶּק,
וְחִזְרָה
הַזְרִיחָה
מִשְׁחַרְרֵת וּמִלְאָה.

חיי הדבורים הינוניות

מי כותב את חיי
 קשאני כותב על חיי?
 מי אוהב אותי
 קשאני אוהב אחרים?

אם אלהים לא היה בתוכי
 לא הייתי יכול להפיר אותו.
 אם שמחה לא הייתה בתוכי,
 לא הייתי יכול לשמח.

וכשאני מבית ברך
 אני מבית באלהים
 שמבית בי דרךך
 שמח.

כָּכָה

זֶה פְּשוּט בָּא לִי
כָּכָה לֵהוּיֹת,
לְהִתְרַחֵץ בְּעֶצֶב
וּלְהִתְנַקּוֹת מִהַשְׂמָחָה.

בְּמִקְלַחַת מִתְפַּשְׁטִים מִמֶּנִּי
כָּל הַטְּרוּף וְהַשְּׂגֵעוֹן,
וּבְשִׂמְיֶכָה חֲמָה שֶׁל מְלִנְכוּלִיּוֹת עֲמֻקָּה
אֲנִי מִתְעַטֵּף בֵּין קִרְחוּנֵי הָאֵין מְלֵה, אֵין סִבָּה.

וּכְשֶׁתִּשְׁרֹא אֶת הַשִּׁיר הַזֶּה יַעֲזְבוּ אוֹתְךָ
כָּל הַזְּכָרוֹנוֹת הָעֲמוּמִים וְהַפְּרָדוֹת הַלֹּא מוֹבְנוֹת
עִם כָּל הַחֲמִצוֹת הַכְּשִׁלוֹנוֹת וְהַמְעַגְלִים הַלֹּא־סְגוּרִים
וְאַחֲרֵי שִׂסִּיתִים נֶשֶׁף הַמַּסְכּוֹת, תִּתְעוֹרֵר עִרְם כְּמוֹ
נֶשֶׁף מְהֵה.

כָּל הָאֱלֹהִים

כָּל הַסַּמִּים הָאֱלֹהִים
שְׂאֲנָנִים נוֹסְעִים בְּגִלְלָם לְמִקְוֹמוֹת כְּאֵלֹהֵי וְאַחֲרֵיהֶם,
שְׂאֲנָנִים מְהַלְלִים אוֹתָם, שְׂאֲנָנִים חַיִּים בְּתוֹכְכֶם;

כָּל הַנְּשִׁים הָאֱלֹהִים
שְׂאֲנָנִים נוֹסְעִים בְּגִלְלָן לְמִקְוֹמוֹת כְּאֵלֹהֵי וְאַחֲרֵיהֶם,
שְׂאֲנָנִים מְהַלְלִים אוֹתָן, שְׂאֲנָנִים חַיִּים בְּתוֹכְךָ;

כָּל הַרְגָעִים הָאֱלֹהִים
שְׂאֲנָנִים נוֹסְעִים בְּגִלְלָם לְמִקְוֹמוֹת כְּאֵלֹהֵי וְאַחֲרֵיהֶם,
שְׂאֲנָנִים מְהַלְלִים אוֹתָם, שְׂאֲנָנִים חַיִּים בְּתוֹכְכֶם;

כָּל הַשְּׁקָרִים הָאֱלֹהִים
שְׂאֲנָנִים נוֹסְעִים בְּגִלְלָם לְמִקְוֹמוֹת כְּאֵלֹהֵי וְאַחֲרֵיהֶם
שְׂאֲנָנִים מְהַלְלִים אוֹתָם, שְׂאֲנָנִים חַיִּים בְּתוֹכְכֶם.

כַּמָּה פְּעָמִים, כַּמָּה פְּעָמִים?

הפחד יושב בתוך חמצות הגוף, כמו בודהא
 שמח, לבבי, מזמין את כלם לחזות איה
 הוא מוחץ בידו הימנית את הלב
 ובידו השמאלית הוא חותך איברים, כאלו הוא
 מנסר עצים בפרדס וכל נפילה מעלה על פרצופו קמטי שמחה
 עד
 שהזמן בא לעשות נקיון עם שואב הפאב שלו,
 ובאותו הזמן נשאבים בחלל הגוף גם מפלצות הפחד וגם פרדס האהבה
 ואז
 בתוך האויר המתחדש
 שהתפשט במקום קול הברש,

מגיעה נשמת הפלה
 אל ארמונה
 ובשקט מתישבת על פאר כסא הגאולה ומסביב מסתדרת הנשימה ...

הַקְדָּשִׁיר

"אֲבָק נְפִילִים מְצַטְבֵּר,
רַעַב פִּילִים מִתְגַּבֵּר,
מֵאֲפֶרֶת כּוֹכָבִים מִתְמַלֵּאת
שֶׁמֶשׁ עֲצִיצִים גְּדֹלָה,
עַץ כְּתִיבָה בְּנִקְיוֹן מִתִּיבֵשׁ,
שְׁעוֹן נֵיר מִתְרוֹקֵן,
גִּטְרַת מְלֹאכִים רוֹקֶדֶת,
עוֹגִית עֵין מְאֲדִינָה,
תְּקֵלִיט תְּקוּעֶסְרוּט מִתְבּוֹנֵן,
כְּשֶׁעֲשׂוֹן הַנְּשֵׁמָה הוֹפֵךְ לְסִטְלָה בְּפִלְיָאָה" שִׁירַת גַּמְדֵי הַיַּעַר, תְּרַגְּם מִגְרַמְנִית עַל יְדֵי הַטְּרוּל
הַחֲכָם.

חִיּוֹךְ מִתְפַּלֵּא

ע גוֹת וּפּוֹגֵשׁ בְּעֵין הַפְּתוּחָה.

י ר

ל ד

ה בַּמ

זֶה זְמַן כְּאֵב

בְּרוּךְ אֵל הַכָּאֵב,
 אֶתְּהָ אֲדוֹנֵנוּ וּמוֹרְנוּ,
 אֵלֶיךָ אֲנַחְנוּ סוֹגְדִים,
 רַק תַּעֲשֶׂה טוֹבָה, אֶתְּהָ הַיּוֹשֵׁב בְּתוֹךְ אֲצִלַּת בְּשָׂרֵנוּ,
 תַּעֲשֶׂה טוֹבָה וְתִשָּׂאֵר בְּאַרְמוֹנְךָ שָׁם וְאֵל תֵּצֵא אֵלֵינוּ, אֵל הַחַיִּים.

כִּי בַצַּעֲדֶיךָ שְׁנַיִם נַעֲקָרוֹת,
 וּנְשִׁימוֹתֶיךָ מְכוּת יְבֻשׁוֹת וְקִשׁוֹת,
 וְאֶהְבֶּתְךָ הִיא זְקֵנָה מְנַתַּחַת לַעֲיִפָה,
 וְכִשְׂאֵתָה סְבִיבֵנוּ, עֵינֵינוּ מַעֲדִיפוֹת לְהִשָּׂאֵר מִתַּחַת לְשִׁמְיָךָ, שְׁמִתַּחַת לְאִיזוֹ אֶפְלָה.

אֶתְּהָ, הָאִשָּׁה הַמְּכָה בְּבִקְרָתְךָ אֶת יְלָדֶיךָ,
 אֶתְּהָ הַמְּכָה בְּעֶצְמָהּ,
 אֶתְּהָ הַיֵּלֵד הַמְּכָה,
 הַבוֹכָה אֵל תוֹךְ הַלֵּילָה וְקוֹרָא כְּמִשְׁגָּע לְךָ.

אֶתְּהָ שְׁשַׁלַּחַתְךָ אֶת שְׁטֵן הַרְפוּאָה
 לְהֶאֱרִיךְ אֶת סִבְלַת הַתְּפוֹרָרוֹת גּוֹפְנוּ,
 אֶתְּהָ שִׁירַת גּוֹפְנוּ
 הַמְּתַפְּוֹרֵר, אֶתְּהָ הַמְּשׁוֹרֵר.

אֶתְּהָ, כֵּן אֶתְּהָ, צֵא וְתֹאמֶר לָנוּ אֶת הָאֱמֶת,
 כִּי הַפְּחַד מִמֶּךָ כָּבֵד חִלְחַל וְזָהֵם אֶת בְּאֵרוֹת הַשְּׁמִימָה,
 צֵא וְתֹאמֶר, אִם יֵשׁ מִיִּשְׁהוּ אַחַר בְּתוֹךְ אֲרָמוֹנְךָ הַחִלּוּל,
 שְׂאוּלֵי נִתְפַלֵּל אֵלָיו, וְכֵן אֵלָיו, יוֹם אֶחָד, הוּא יִחְרִיב אֶת שְׁלִטוֹנְךָ.

בְּרוּךְ אֶתְּהָ אֲדֹנֵי שֶׁהִבֵּאתָ לָנוּ אֶת מִמְשַׁלַּת הַכָּאֵב,
 בְּרוּךְ תַּהֲיֶה גַם אִם תִּקַּח אוֹתָהּ בְּחִזְרָה.

ה' סליחות א-דם

סליחות כמו מי תהום
זרמות מתחת למדבר העקשנות,
ובזמנים ארפים בין האלהים הראשונים והאחרונים
מעינות פרוצים נסתמים ומתגלים,

סוף בחיים מחכה לנו,
ושיוה רבת הזרועות מביאה גם התחלה.
בעורוננו אנחנו נעים,
ובאורה של הארה אנחנו מקבלים את החשך ומתאחדים...

הוא כָּבֵר לֹא יִהְיֶה אָבִא נְשָׁלִי,
אֱלוֹ רְגָעָיו הָאֲחֵרוֹנִים.

זְמַן מְקַפֵּיא שְׁמַיִם כְּחֵלִים
בְּתוֹךְ בּוֹעוֹת שֶׁל גְּעוּגוּעִים;
הוא כָּבֵר לֹא אַתָּה, אָדָם אוֹ יְלֵדָה
קִמַּט.
בְּנִשְׁימָה תִּקְוָעָה ח'תִּכַּת עוֹפֶרֶת גֶּסָה,
וְרַק בְּרָגָעִים מְעֻטִים מְצִיָּצָה אֵלַי נְשָׁמָה
וְאוֹמְרָת: גַּם אַתָּה יוֹם אֶחָד לֹא תִהְיֶה
אַתָּה.

ואז הוא הופיע

"עקשו אני מבין, מה נסית להגיד לי,
ואיך סבלת לשמר על שפיותך,
ואיך נסית לשחרר את אלו שלא הקשיבו ולא ידעו איך,
אבל הם לא מקשיבים גם עכשו,
כנראה שהם לא ישתחררו לעולם". תרגום מחרפן שלי לדון מקלין ששר על וינסנט ואן גוך
ועלינו.

ואז הוא הופיע,

כמו פגוע שהמחבל ומתכננו לא הודיעו בזמן על הטמנתו,
והשמחה התפוצצה לאנשים בעינים,
ודוקא, הם שלא האמינו בו, החלו לפתע להאמין.

וגל של חם משחרר עטף את כל הלבבות הקרירים; כמו דגים
הם נעו אל תוך אוקיינוס האשר, וידיהם הציטו להבה גדולה,
והוריקן של תענוג, ארצי ושמימי כאחד, הותיר אחריהם
תענוג-אמונה טהורה שסחפה את כלם, ללא הבדל של אָלף או בית,
הסתדרו בזוגות ורקדו את בוא פגוע הבשורה.

והוא בקש להשאר כ-מותם, אלמוני-פלואני-חסר שם-להטמע בתוך הקסם של כלם,
ללכת לאבוד בתוך עבדת קיומם, להפך לקדוש,
רואה ובלתי נראה בִּיפּיו,
אך הם הלבישו אותו בלבוש הכי מפאָר וקברו
את בשורתו אתם.

זֶרַע לְלֵא

הוא זֶרַע לְלֵא אֲדָמָה,
הוא רֵעִיּוֹן לְלֵא מַחְשָׁבָה,
נוֹדֵד מִמְקוֹם לְמְקוֹם,
חַי עַל פְּנֵי הַמַּיִם
וַיֵּת לַיִּבְשָׁה.

וְהָאֲדָמָה בּוֹכָה,
הוא מָאֵד חָסֵר לָהּ,
וְהַשִּׁירִים כָּלֵם עוֹמְדִים וּמְחַכִּים לוֹ,
אָבֵל הוּא נְשׂוּי לְרוּחַ,
מְשָׁאִיר מֵאֲחוֹרָיו רַק בְּגִידַת שְׂתִיקָה.

כְּדֵי לְכַתֵּב

כְּדֵי לְכַתֵּב קַח תִּינוּק וְהַרְג אוֹתוֹ,
אֲחֵר כֶּן תִּתְחִיל לְחַתֵּךְ אֶת אָפוֹ, עַד שֶׁיְהִי בְּגֵדֶל הַמִּתְאִים,
אֲחֵר כֶּן תִּלְבִּישׁ אוֹתוֹ בְּבִגְדֵי הַנְּכוּנִים וְתִדְאָג שֶׁיְהִי מִבְּשָׂמִים,
וְכִשְׁיִגְעוּ הָאוֹרְחִים לְחִזּוֹת בְּהַצְגַת הַלְּדָה
תִּתְפַּלֵּל, שֶׁהָאֵף שֶׁל הַתִּינוּק יִחְזִיק מֵעַמֵּד, וְהַתְּחַבּוּשׁוֹת לֹא יִצּוּצוּ מִתּוֹכוֹ,
וְשֶׁהַבְּגָדִים לֹא יִתְכַּוְּצוּ, וְשֶׁלֹּא יִסְרִיחַ פְּתָאוֹם.

כְּדִי לְהִיּוֹת אֱמֹן

אֲסוּר לָךְ בְּשׁוּם פְּנִים וְאֶפֶן לְהִתְיַאֵשׁ, אִם תִּינוּק אֶחָד מִתּ בְּשִׁלְב הַנְּתוּחַ,
 רַק בְּפַעַם הַבָּאָה שְׂאֵתָה קוֹנָה תִּינוּק, תִּבְדֹּק שֶׁהוּא חַי וּבָרִיא בַּמִּדָּה הַנְּכוֹנָה,
 כְּמוֹ כֵן הַסִּכִּין שֶׁבָּה אֵתָה חוֹתֵךְ אוֹתוֹ, חִיְבֵת לְהִיּוֹת מְשֻׁחָזֵת אֲבָל לֹא חֲדָה מְדִי שְׁלֹא תִשְׁאִיר
 סִימָנִים.

וְגַם אִם לֹא תִהְיֶה בְּטוּחַ אַחֲרֵי שֶׁהֲרֵגְתָּ תִּינוּק אֶחָד אוֹ שְׁנַיִם, תִּדַּע
 שְׂאֵת הַמִּדּוֹת הַנְּכוֹנוֹת אֵתָה תִּמְצָא
 רַק אַחֲרֵי שֶׁנִּהְרַגְתָּ פַּעַם אוֹ פַּעַמִּים
 עַל יְדֵי הַבְּקוּרוֹת שֶׁל הָאוֹרְחִים שֶׁצָּפוּ בְּמֹת.

שְׁתִּיקַת הַמֵּתִים

מֵהֶשְׁקָרִים נוֹצְרֵת שְׁתִּיקַת הַמֵּתִים;
 הֵם יוֹדְעִים, רוֹאִים, שׁוֹמְעִים, וְטוֹעְמִים,
 וְאֵת הַחַיִּים אֵל תוֹךְ רַחֲמָנוּ הֵם
 מְקִיָּאִים בְּבַחֲלֵיל יָדַע, בְּזָרַע בּוֹז תְּמִידִי.

הַתְּמִימוֹת הַיְתֵה פֶּעַם רְכוּבָה
 עַל כְּבִישׁ שֶׁל אֶסְפֵּלֵט.
 הָאֵמֶת, הַחֶסֶד, הַטָּהָר הִיוּ
 נֶעְלְיָה, בְּגִדְיָה, עֲנִיָּה.

וְהַיּוֹם אֵל תוֹךְ מִטַּת בְּגָרוֹתֵנוּ
 נוֹלְדָה זֹנָה עֲצֵלָה בְּהִמִּית וְעֵיפָה,
 וְסָרְסוֹר הַבוֹשָׁה הַגְּדוֹל
 רוֹדָה בָּהּ, וְהִיא עוֹד נֶהְיִית.

וְגַם אִם נִגְעָנוּ לְרָגַע
 בְּזֶה הַרְגַע, דֶּרֶךְ מִקַּל הַקְּטָרֶת
 זָבַח לְאֵלִים, שֶׁעֵמֵד שָׁם בַּחוּץ לַיָּד הַעֲצִיצִים,
 אֲזַ גַּם הוּא גָמַר לְהַפִּיץ אֶת רִיחוֹ, וְהִנֵּה הַשָּׁמַיִם שֶׁנִּהְנוּ גַם הֵם,
 עוֹמְדִים עֲכָשׁוּ כְּבוֹיִים.

וְאֶפְשָׁר לְדַעַת שֶׁהַעֲתִיד הָעוֹמֵד לְבוֹא עֲלֵינוּ, יְבוֹא
 בְּחִמְיָצוֹת, בְּחֶרְחוֹר, בְּפֶרֶטוֹן,
 בְּהֶתְקָף, בְּאֶכְל הָרַע שֶׁל בֵּית הַחוֹלִים, וּבְאוֹתוֹ הַמְּקוֹם
 שֶׁם שֶׁקְרִינוּ מֵתִים, נוֹלְדִים תִּינוּקוֹת צוֹחֲקִים וּמֵתִים
 מֵהַתְּחֵלָה גְרוּעָה.

שְׁטוּת לִירִית

הַעֲטִיפָה שֶׁל הַסֶּפֶר לֹא תִצָּא בְדָמִן,
וְלִמְשׁוֹרֵר לֹא אִכְפַּת.
הַשִּׁירִים שֶׁנִּכְתְּבוּ
אוּלַי לֹא יִמְכְּרוּ, אֲבָל לְפָחוֹת הֵם הֵיוּ, רִקְדוּ בְּפִיו יֵשֶׁר וּמִסְבִּיב.

הָאֵלִים יוֹדְעִים כַּמָּה שְׁטוּתֵי־הֵם הַסֶּפְרִים,
וּבְנֵי הָאָדָם הַמְּנַסִּים לְגַעַת בְּנִצְחָה,
וְהַנִּצְחָה הִרִי לֹא טָמוּן בְּנִגְיָעָה
לְכֵן אֵין אֵף סֶפֶר
שֶׁיִּגְיַע אֶל הַנִּצְחָה
כְּשֶׁהוּא עֵטוּף בַּעֲטִיפָה.

חיעמרובינרגעשתן

תן לי שיר מלא השקאה,
 שאוכל ללכת בדרכי דרךך.
 תן לי אשה,
 שאוכל להילד ממנה ולעמד לצדה.
 קח ממני את כל התגשמות חלומותי
 ותן שחיי יהיו הרפתקה אלמונית שכוחה וצנועה.

תן לי להכנס אל רחם הדרך
 וללכת לאבוד מאהבה,
 וקח ממני את עצמי החדש
 במתנה.

תן לי להשאר מחשך
 ותשאר אתה המואר,
 ונפגש בעת לקוי, ברקוד גדול,
 נתעלס ושמי לרגע יהיה שמך.

תן לי לתת לך
 כונה עטופה במלה,
 תן לי להיות עט שופר
 לנפילת חומות השירה בינינו,
 תן לי בשתיקה לא כתובה,
 ואשיר בתוך לבי בשתי קולות
 הללו-יה...

כְּשֶׁנִכְנַסְתִּי לְמָקוֹם הַנְּכוֹן, הָיוּ בּוֹ עֵט וּמַחְבֶּרֶת, מִנְחִים עַל הַשְּׁלֶחֶן, וְעֵצִים נִשְׂרוּ שְׂבָחִים לַשָּׁמַיִם.

וַיֵּאָז אֲנִי כְּבָר לֹא שׁוֹחָה לְשָׁם;
 דֶּרֶךְ נְשִׁימוֹתַי אֲנִי יָכוֹל לְרֹאוֹת מֵהֵיכָן מִגִּיעַ הַשִּׁיר
 אוֹ רַעִיוֹן אוֹ בְּרָכָה, וְאִם בָּא לִי לְבַקֵּר בַּמִּפְּלָה הַמְּשֻׁגָּע,
 אֲנִי מִתְיָשֵׁב לִי בַּמָּקוֹם וּפּוֹשֵׁט אֶת גּוֹפִי,
 אוֹטֵם אֶת חוּשֵׁי
 וּמְפָרֵק אֶת סִירְתִּי,
 וְאֵז נְשִׁמְתִי עוֹלָה עַל גַּל נְשִׁימוֹתַי
 בַּדֶּרֶךְ לְהוֹפְעָה הַכִּי גְדוֹלָה בְּגַלְקִסְיָה הַכִּי טְהוֹרָה.

מוֹתִיפָה

לדודָה יְהוּדִית שְׁנוֹרְמָן ז"ל

וְהַמְחֵלָה הַשְּׁחוֹרָה
 נִכְנָעָה לְיָפִיָּה,
 אֹרֶחַ מְגוּפָה
 הַקָּמֵל,
 נִשְׁמָתָה עֲמָדָה
 בִּינֵינוּ וְאַנְחָנוּ תָּמִיד חַיִּים.

אֵיךְ עֲכָשׂוּ אֶת
 נוֹלֶדֶת מִחֲדָשׁ אֵיפֶה שְׁהוּא,
 כְּשֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ לִישׁוֹן
 וְאַפְלַת נִשְׁמָתִי לְפָעֲמִים עוֹד
 מִסְתִּירָה מִמֶּנִּי
 אוֹת-יָהּ,
 וְגוֹפִי עֲדִין לְבָן.

פַּעַם אַחֲרֵינָה

פְּרָדוֹת פּוֹרְצוֹת, שׁוֹבְרוֹת, בּוֹנוֹת, וּבּוֹרְחוֹת
עִם הַמְשַׁמְעוֹת שֶׁל חַיֵּינוּ,
וְאֵז יִשְׁנֶה הַבְּנֵה בְּלוֹשׁ קִלְלָה, שֶׁבְּתַפְּלָה הוֹפְכֵת לְבִרְכָּה,
שֶׁתּוֹךְ כְּדֵי קְתִיבָה מְבִיאָה הַקְּלָה
שֶׁהַכֹּל, כָּל-כֶּךָ שֶׁבִיר וְעֵדִין וְרָגִישׁ,
וְכָלנוּ תִינוּקוֹת שֶׁמְהַלְכִים לֹא בּוֹדְדִים, בְּגֵן הַשְּׂבִילִים הַמְתַּפְּצְלִים,
וְאִמָּא אֲדָמָה אוֹהֶבֶת מְלַטֶפֶת אֶת רַגְלֵינוּ,
וְלַעֲתִים גַּם לָהּ קָר וְאֵז הִיא
רוֹעֵדָת.

מלים בתולדות-נמלים שחורות-ג'אנק שחר של בחורות סגורות במחברת

"ג'וקים בכל מקום מכינים את גופם למאכלעשון, אני רואה אותם בכל מקום זוחלים,
 נשמן מיחד נארג במותם, שמן שמסגל לקחת את המחשבות, אל אוטופיהרגעית.
 ומי שמוצץ ג'וקים כאלו מגיע בסוף אל הג'וק הגדול
 מלך כל הג'וקים, שהוא שהוליד את כל הג'וקים
 הקטנים." נכתב על-ידי המשורר המרוקאי המפרסם, ח. שיט, בספרו המפרסם "גלמי, ללא
 ידי סוחר כלשהו".

ג'וקים זוחלים אל תוך ג'ונינטים
 ומוליכים אותך אל משפן הג'וק הגדול,
 גופם מלא בשמן המואר, ואז הוא
 מגיע,
 לבוש מעיל שחר בזהק, כמו עיר ענקית, והם מתרוצצים סביבו.
 הוא נואם והם שרים מולו בהרמוניה,
 מלחמות מתנגשות, עוזבות את פיו,
 ובתרועת נשים יולדות הוא שולף את
 הזין שלו, וכל רגליו מתיצבות על האדמה הקשה,
 המח שלך הופך לכוס
 ארגמני, גמיש ומגלח, מלא בשמן ג'וקים מוכן למעשה.
 וברקוד הזה, אתה נהרג משמחה,
 ג'וקים בתולים פורצים אל חיייהם בתאנה
 עד שהאדמה הלבנה הופכת שחורה, מלאה בשמן ג'וקים פורה.

נְקִמָּה-בְּגִידָה-הַתְּרַגְּשׁוֹת-הַקָּאָה-הַתְּרַחֲקוֹת-בְּקִנְיַת מְחִילָה-עֲנֹשׁ-בְּרִיאָה בְּרִאָה

"בואי אלי מוזה, קחי אותי למשכנך,

זה אני, את זוכרת, זה שנשבע בשמי.

שדדו אותי בעבודה, אנסו אותי במחשבה

ועכשו את יכולה

כמו שיכלת

לתת לי ללכת לאבוד בתוכך ולהטביע בך את כל חטאי, ובתוך האוקיינוס שלך נולד עתידי

כחדש. "נכתב על-ידי המשורר העברי הראשון, עובדיוס, קשהוא הגלה מירושלים, על-ידי

השליט הרע אנטינגדקלם אל כפר ברור, שנמצא ליד מדבר השממה.

אוהה כמה קל להביא את השנאה קשהיא שורה בך,

כמה קל לכתב שנאה, קשאתה מלה בשירתה.

האהבה מושכת אלי את קרבנה,

ואני אוהב אותה עד שהיא לגמרי שלי,

ואז אני שונא אותה

עד שכל אהבתה חוזרת והופכת לשנאה.

אוהה כמה קל להוליד באחרים את האהבה, קשהיא שורה בך,

השירה מושכת אותי אל דפיה,

ואז אני הולך לאבוד ברוחים שבין המלים,

וכל השנאה נושרת ממני בשלוח, בזמן שגופי עוטה ברפתפלה.

חִיּוֹךְ חֶסֶד

גוֹף מִתְפַּשֵּׁט בְּכָאֵב,

חִיּוֹךְ חֶסֶד

כָּאֵן כְּדִי לְהַמִּס

מָוֹת לְנַשְׁמָה.

וּבְמִקוֹם זֶה יֵשׁ דְּמָעָה

וְאַחַר כֵּן אֲדִישׁוֹת

וְאַחַר כֵּן הַקְּלָה

וְאַחַר כֵּן כָּאֵב מְהוּל בְּהַבְּנָה.

בעיר הזאת

בעיר הזאת יש תמיד תחושה של עשייה;
 אוכלים המבורגר שעשוי מבכי של חיה,
 מלקקים סמים, שאנסו לפני רגע ילדה,
 שותים עוד הופעה, לפני שיוצאים לחרבן יציאה,
 אונסים עוד מבט, לפני שמזדקנים ללא אהבה,
 אומרים גאלה, ושופכים עוד פרח לפי האלה,
 קונים עוד שעון, אבל חיים ללא מחור,
 חיים בשגעון, שלבוש באורות ניאון. זה מרגיש טוב להיות בקמון,
 אבל בעיר הזאת, אתה נמצא לבד, הכי לבד, המון לבד,
 זז ממקום למקום,
 בלעדך.

אַהֶה {אַלֶק-הַיְקוֹ}

רָגַע מְלֵא חַיִּים,
מִשְׁחַק תּוֹפְסֹת
עִם הָעֵט,
עַד שֶׁהִדְרָף נֶאֱחָז בְּשִׁנְיָהֶם
בְּתִשׁוּקָה שִׁירָה הוֹרְגָת.

אור נרות

"רגלינו כפיותות באזקי התקופה, ידינו נשמטות תחת משא בגדי האפנה, לבנו נאחז בהתקפת לב השניה, נחדשות התחושות עוסקות בכאב שבא מכל נקדה ולא מההנאה, שנמצאת כאן כל הזמן בכל הארועים שמסביבנו" נאום סגן שר הבריאות המשוררים, דוד חסידן, בסגירת כנס רופאי-המלים השנתי שנערך באלגר, 1989.

זמן נוסע ברכבת עם המקום,
ושניהם משתנים תוך כדי הנסיעה.
ואז כשנראה שהרכבת עוצרת,
גלגלי הזכרון כותבים ומצירים ומנגנים.

נקדה בזמן נשארת אלמונית,
החלונות מלאי האבק לא מסגלים
לתאר זוג ידים שלובות ופה אחד,
שהם בעצם שני קרונות, שמרכיבות רכבת אחת.

"אלו יכלנו לא היינו נשארים ברכבת הזאת
לנצח, אלו יכלנו היינו עוזבים את הרכבת בשביל הנצח"
אבל ברכבת הזאת, אין שום סבה לנצח
פרגע.

רגע מר

"השעמום נותן בנו מום, וְכִּי נֹצֵר שׁוּם דְּבָר, אָבִי כָּל הַיְצִירָה הַמְרַפֵּאת"

חמוץ מסיבי,
 כאב בטן מחוץ לבטן,
 בגדים שלא מתאימים לבגדים,
 מהירות מלאה בזעה אטית ולוחצת,
 שקט גלמי שנמחץ ביחד עם רעש
 נמכר כצעקה
 רק כדי להגדיל
 את הרוח.

זאת ההרגשה
 לא חמה ולא קרה,
 חור מדביל לא נקי, לא נשלט
 תקוע בקיר שיש מתקלף, עם גרפיטי של שתן.

על דֶּרֶךְ ז'בוֹטִינְסְקִי

על דֶּרֶךְ ז'בוֹטִינְסְקִי, אֲנִי מִפְזֵם
 אִיזוֹ שוֹרָה, מִתְבוֹנֵן בָּהּ לְרַגַע
 וּמְחִזֵּר אוֹתָהּ
 חֲזָרָה לְזֹאת שֶׁשָּׂכַחְתִּי אֶת שְׁמָהּ.

אַרְבַּע שוֹרוֹת
 זֶה מָה שֶׁמֵּתֵר,
 שׁוֹרֵמֵת חֲתוּל אוֹכֵלֵת פְּלֶאפּוֹן סֶרְטֵן
 קִנְיִין מוֹכֵר אִשָּׁה וְנוֹגֵס בְּמִדְרָכֵת גָּבֵר כְּנוֹעָה.

אֲנִי מִנְסָה לְמִצָּא אֶת מָה שֶׁאֲבִדְתִּי,
 רֶגֶל רוֹדֶפֶת אַחֲרֵי רֶגֶל,
 יָד מִתְגַּלְהָה לְפוֹתָהּ כְּאֶגְרוֹף,
 וְאֵז בְּרַחוּב הַשׁוֹטְרֵת מִשְׁתַּחֲרָרֵת לָהּ הָאֲחִיזָה.

אוֹהָה כְּמָה קְדוּשָׁה הִיא הַהֲלִיכָה
 אֲבָל לֹא בְמֵהִירוֹת יֵשׁ לְלַכֵּת לְאֵט לְאֵט;
 חֲלוּנוֹת רְאֹה רּוֹצִים לְהִסְתַּכֵּל בְּבָבוֹת הַנְּעוֹת,
 וְשִׁמוֹת הַרְחוּבוֹת רּוֹצִים לַעֲשׂוֹת אֶת הָעֲבוּדָה.

וּפְתָאוֹם אֵיזָה חֲדָר מִדְרָגוֹת מְסֻתְלָסֵל
 מִגְלָה אֲגִלִּי זַעָה חֲמֻצְמָצָה,
 שֶׁמִּשְׁחַרְרֵת אֶת עֵקֶץ אֶרֶס הַכְּשִׁלּוֹן,
 וְהַדְּבֵשׁ שֶׁשׁוּב נִגְנֵב מִהַדְּבוּרָה, מוֹכֵן לְטַעֲמָהּ.

על דֶּרֶךְ ז'בוֹטִינְסְקִי הַשְּׂאֲרֵתִי אֶת בְּתוּלִי,
 הַכְּבִישׁ שֶׁלַח הַרְבֵּה מְכוּנִיּוֹת לְתַחַת שְׁלִי,
 וְאֵז הַזְדִּינָה לָהּ הַמְחַשְׁבָּה,
 שִׁיּוֹם אֶחָד הַכְּבִישׁ הַזֶּה יִשְׁתַּלֵּט עַל הַזְכָּרוֹן וְלֹא תִהְיֶה בּוֹ אוֹ בִּי, עוֹד חֲרָשָׁה.

מוסיקה

אוהה כמה קל לעשות אהבה
 וכמה קשה לגדל את הילד,
 ואמא אומרת
 אין מה לעשות.

ההתחלה נראית מבטיחה,
 והדרך נראית מכשילה,
 והמוסיקה אומרת
 שזה המחר.

פח זבל ריק, פוגש בפח זבל מלא
 ואח"כ הם מתחלפים ואחד על השני מרוקנים ילד,
 ובחלומות יש להם משאית אשפה
 מציאותית, שעושה בשבילם את העבודה.

ולפעמים הילד לא מצליח לגדל ולהבשיל,
 ואף אחד לא רוצה לקנות אותו בשוק,
 ואז בני הזוג חיים מעגבניות מרסקות, שנזרקות,
 עדין טעימות, אבל עם הטעם החמצמצץ של זעת רגלים עוברות.

אלהים, כועס שקוראים לו אלהים,
 אז הוא שנה את השם לציור ברשום בעירם,
 אז ציר בא לציור על תנוחת המציאות
 וגלה שהוא עושה אהבה.

נְיוֹטוֹן שְׂכָזָה

פְּרִי בְּשֵׁל

נוֹפֵל מִהָעֵץ,

וְרַק אֲנִי כָּאֵן רוֹאֶה אֶת הַנִּפְּלָה,

וְזֹאת הַשְּׂכִינָה שְׂבָאָה אֵלַי כָּאֵן בְּלְבוּשׁ בְּשׂוֹרָה.

אֲנִי נוֹגֵס בָּהּ

טַעַם הַרְמוֹנִיָּה אִמְבְּרוֹסִית טַעִימָה, עוֹד

נְגִיסָה וְעוֹד אַחַת, עַד

שְׂגָם אֲנִי הוֹפֵךְ בְּשֵׁל

תְּלוּי עַל

עֵץ

וְנוֹפֵל.

סָתֵם מִיָּן

מִיָּן

תְּלֹוֹת שְׁכָזוּ

וּבְכָל זֹאת יֵשׁ רְגָעִים שְׁאַתָּה תְּלֹוֹי

בְּעֶצְמָךְ,

מִיָּן רְגַע כְּזֶה,

שְׁאַתָּה נִמְשָׁךְ לְשִׁקְט

יֹוֹתֵר מֵאֲשֶׁר

שְׁהָרַעַשׁ נִמְשָׁךְ

לְקִיּוּמָךְ.

להגיע

שָׁמַע בֶּן אָדָם, שָׁמַע אֶת אִמּוֹ, מִבְּחוּץ וּמִתּוֹכָהּ
 הִיא אַחַת, לְמֵרוֹת שְׁיֵשׁ רַבּוֹת כְּמוֹתָהּ
 וְכַבּוּדָהּ
 יְהִי כְבוֹדָהּ,
 מְקוֹם שְׂאֵלֶיךָ אִישׁ לֹא יוּכַל לְהִגִּיעַ חוּץ מֵאִשְׁתְּךָ.

וְאַהֲבַת אֶת אִמּוֹ, בְּכָל לִבְבָהּ בְּכָל נַפְשָׁהּ וּבְכָל מְאֹדָהּ,
 וְגַם אִם הִתְנַהֲגַת אֵלֶיהָ לֹא טוֹב,
 וְגַם אִם דִּבַּרְתָּ לֹא יָפָה,
 וְגַם אִם צָעַקְתָּ עָלֶיהָ בְּקוֹל,
 וְגַם אִם בְּרַחַת וְהִתְחַמַּקְתָּ מִלְּהִתְקַשֵּׁר,
 הִיא אֶהְבָּה אוֹתָךְ תָּמִיד, הִיא תִסְלַח לְךָ תָּמִיד,
 הַזֶּרַע כָּבֵר נִמְצָא בְּתוֹךְ אֲדָמְתְּךָ
 וְאַתָּה הָרִי עֵץ הָאוֹר שְׁלֵה,
 אַז אֵל תִּתֵּן עוֹד זְמַן לְחֻשְׁכָהּ,
 תְּדַלִּיק, תִּזְרַע, תִּגַּע
 וְתַפְעִיל אֶת
 אֶת אוֹרָהּ בְּנִשְׁמָתָהּ.

הִיא אִמּוֹ עֵכָשׁ וְהִיא גַם אִמּוֹ אַחֲרֵי מוֹתָהּ,
 אַז קִדַּשׁ אֶת שְׁמָהּ עֵכָשׁ, וּמֵאַחַר יוֹתֵר שְׁמָהּ יִתְקַדַּשׁ בְּמַעֲשֵׂיךָ
 אוֹ לְפָחוֹת תִּחְיֶה בְּפִרְטִים הַקְּטָנִים אֶת מֵה שֶׁהִיא לְמַדָּה אוֹתָךְ
 וְתִנְקָה אֶת הַבַּיִת בְּרִצִּינּוֹת
 וְתִנְסֶה לְבַשֵּׁל כְּמוֹתָהּ
 וְתִאָּרַח אֲנָשִׁים, כְּמוֹ שֶׁהִיא אֲרַחָה.
 תִּנְסֶה, אֵל תִּתִּיאֵשׁ,
 יֵשׁ לְךָ וְלָהּ חַיִּים אֲרָכִים, וְהִיא שׁוֹמְרַת סְבִיבָהּ, וּפְלֹאוֹת מַעֲשֵׂי יָדָךְ
 {וְגַם הַכְּשָׁלוֹנוֹת} הֵם זְרֵי פְּנִינָה לְצִוְאוֹרָהּ.